

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 13 december 2012 *

”Förordning (EG) nr 1896/2006 — Europeiskt betalningsföreläggande — Ansökan om föreläggande uppfyller inte de formella förutsättningar som föreskrivs i den nationella lagstiftningen — Uttömmande reglering av de villkor som en ansökan ska uppfylla — Möjligheten att yrka ränta som löper fram till betalningen av huvudfordran”

I mål C-215/11,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt 267 FEUF, framställd av Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Polen) genom beslut av den 11 april 2011, som inkom till domstolen den 9 maj 2011, i målet

Iwona Szyrocka

mot

SiGer Technologie GmbH,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna M. Ilešič (referent), E. Levits, J.-J. Kasel och M. Safjan,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren K. Sztranc-Sławiczek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 april 2012,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Polens regering, genom M. Szpunar, M. Arciszewski och B. Czech, samtliga i egenskap av ombud,
- Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,
- Portugals regering, genom L. Fernandes, i egenskap av ombud,
- Finlands regering, genom M. Pere, i egenskap av ombud,
- Förenade kungarikets regering, genom S. Ossowski, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: polska.

— Europeiska kommissionen, genom A.-M. Rouchaud-Joët och K. Herrmann, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 28 juni 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande mellan Iwona Szyrocka, bosatt i Polen, och SiGer Technologie GmbH, Tyskland.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning nr 1896/2006

- 3 I skälen 8, 9, 10 och 11 i förordning nr 1896/2006 anges följande:
  - ”(8) De hinder för tillgången till en effektiv rättslig prövning i gränsöverskridande fall som detta ger upphov till, och den konkurrenssnedvridning på den inre marknaden som uppstår på grund av att de förfaranden som står till buds för borgenärer i skilda medlemsstater fungerar på olika sätt, innebär att det krävs gemenskapslagstiftning som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen.
  - (9) Syftet med denna förordning är att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna i samband med tvister i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande ...
  - (10) Det förfarande som införs genom denna förordning bör utgöra ett kompletterande och valfritt medel för sökanden, som behåller rätten att använda sig av förfaranden enligt nationell lagstiftning. Förordningen varken ersätter eller harmoniserar därför de befintliga mekanismerna enligt nationell lagstiftning för indrivning av obestridda fordringar.
  - (11) Förfarandet bör i största möjliga utsträckning bygga på att standardformulär används i all kommunikation mellan domstolen och parterna, för att underlätta handläggningen och möjliggöra användning av automatisk databehandling.”
- 4 I enlighet med skäl 16 i den förordningen bör ”[d]omstolen ... pröva ansökan, bland annat frågan om behörighet och beskrivningen av bevisningen, på grundval av de uppgifter som lämnats i ansökningsformuläret. Därmed kan domstolen göra en preliminär materiell prövning av yrkandet och bland annat avvisa en uppenbart ogrundad fordran eller en obefogad ansökan.”
- 5 Enligt skäl 29 i förordning nr 1896/2006 är målet för nämnda förordning ”att införa en enhetlig, snabb och effektiv mekanism för indrivning av obestridda penningfordringar i hela Europeiska unionen”.
- 6 I artikel 1.1 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

”Syftet med denna förordning är att

- a) förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande,

...”

- 7 I artikel 2.1 i förordningen stadgas följande:

”Denna förordning skall tillämpas på privaträttens område i gränsöverskridande fall, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om ...”

- 8 Artikel 3.1 i förordningen har följande lydelse:

”I denna förordning avses med gränsöverskridande fall ett fall där åtminstone en av parterna har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan stat än den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen.”

- 9 I artikel 4 i samma förordning anges följande:

”Förfarandet för det europeiska betalningsföreläggandet skall inrättas för att driva in penningfordringar som avser ett bestämt belopp och som har förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in.”

- 10 I artikel 6.1 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

”Vid tillämpningen av denna förordning skall domstols behörighet fastställas i enlighet med tillämpliga gemenskapsrättsliga bestämmelser på området ...”

- 11 I artikel 7 i denna förordning stadgas följande:

”1. En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande skall göras med hjälp av standardformulär A som återges i bilaga I.

2. I ansökan skall följande anges:

- a) Namn på och adress till parterna och i förekommande fall deras ombud samt den domstol till vilken ansökan lämnas in.
- b) Fordrans belopp, inbegripet huvudfordran samt i förekommande fall ränta, avtalsvite och kostnader.
- c) Räntesats om ränta yrkas på fordran, och den tidsperiod för vilken ränta yrkas, om inte lagstadgad ränta automatiskt läggs till kapitalbeloppet enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.
- d) Grunden för talan, inbegripet en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och, i förekommande fall, för den ränta som yrkas.
- e) En beskrivning av den bevisning som bestyrker fordran.
- f) Grunden för domstolens behörighet.
- g) Fallets gränsöverskridande karaktär i den mening som avses i artikel 3.

3. I ansökan skall sökanden förklara att de lämnade uppgifterna så vitt han vet och tror är sanna och att han inser att varje avsiktligt felaktig uppgift kan leda till lämpliga påföljder enligt ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

4. Sökanden får i ett tillägg till sin ansökan upplysa domstolen om att han motsätter sig övergång till ett ordinarie civilrättsligt förfarande ... om svaranden bestrider. Sökanden kan även göra detta senare förutsatt att det sker innan föreläggandet utfärdas.

5. Ansökan skall lämnas in i pappersform eller med hjälp av annat kommunikationsmedel, inbegripet på elektronisk väg, som godtas av ursprungsmedlemsstaten och som finns tillgängligt vid ursprungsdomstolen.

6. Ansökan skall undertecknas av sökanden eller i förekommande fall av dennes ombud ...”

12 I artikel 11.1 i den förordningen föreskrivs följande:

”Domstolen skall avvisa ansökan om

a) villkoren i artiklarna 2, 3, 4, 6 och 7 inte är uppfyllda,

...”

13 I artikel 12.3 i samma förordning anges följande:

”I det europeiska betalningsföreläggandet skall svaranden upplysas om sina möjligheter

a) att till sökanden betala det belopp som anges i föreläggandet,

...”

14 I artikel 25 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

”1. Domstolsavgifterna för ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande och det ordinarie civilrättsliga förfarande som följer på detta vid ett bestridande av ett europeiskt betalningsföreläggande i en medlemsstat får sammantaget inte överstiga domstolsavgifterna för ett ordinarie civilrättsligt förfarande som inte har föregåtts av ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande i den medlemsstaten.

2. Vid tillämpning av denna förordning skall domstolsavgifter omfatta avgifter som skall erläggas till domstolen och vars storlek fastställs i enlighet med nationell lagstiftning.”

15 I artikel 26 i förordningen stadgas följande:

”Alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning skall regleras enligt nationell lagstiftning.”

16 Bilaga I till nämnda förordning innehåller formulär A, med rubriken ”Ansökan om europeiskt betalningsföreläggande”.

- 17 I punkt 7 i riktlinjerna, med rubriken ”Anvisningar för ansökningsformulärets ifyllande”, i bilaga I till samma förordning, föreskrivs följande:

”Ränta. Om ränta begärs, bör den specificeras för varje enskild fordran ... med de koder som anges i formuläret. ... Om ränta begärs för tiden fram till domstolens avgörande, bör den sista rutan [till och med] lämnas tom. ...”

- 18 Formulär E för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande återfinns i bilaga V till förordning nr 1896/2006.

Polsk rätt

- 19 Enligt artikel 187.1 i civilprocesslagen ska stämningsansökan i förmögenhetsrättsliga mål ange värdet av föremålet för talan, såvida föremålet inte motsvarar det angivna beloppet.
- 20 I artikel 130.1 i civilprocesslagen föreskrivs följderna av en formellt felaktig ansökan. I enlighet med den bestämmelsen uppmanar domaren i regel sökanden, vid äventyr av avvisning av ansökan, att rätta, komplettera eller betala avgifterna för ansökan inom en vecka.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 21 Iwona Szyrocka, som är bosatt i Polen, ansökte den 23 februari 2011 om ett europeiskt betalningsföreläggande mot SiGer Technologie GmbH, Tangermünde (Tyskland), vid den hänskjutande domstolen.
- 22 Den hänskjutande domstolen slog vid prövningen av den ansökan fast att den inte uppfyllde vissa formella villkor som föreskrivs i polsk rätt. Den saknade bland annat en enligt polsk rätt nödvändig precisering av värdet i polsk valuta av föremålet för talan, vilket var nödvändigt för att kunna beräkna domstolsavgifterna. Det framgår av de handlingar som inkommit till domstolen att Iwona Szyrocka har angett huvudfordran i euro i sin ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande. Vidare har den hänskjutande domstolen understrukit att Iwona Szyrocka har angett i detta formulär att hon yrkar ränta från och med ett bestämt datum till dess betalning sker av huvudfordran.
- 23 Mot denna bakgrund beslutade Sąd Okręgowy we Wrocławiu att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:

”1) Ska artikel 7 i [förordning nr 1896/2006] tolkas så,

- a) att den på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla, eller
- b) att den endast fastställer minimivillkor för en sådan ansökan och att alla formella villkor som inte tas upp i denna bestämmelse ska regleras enligt nationell lagstiftning?

- 2) Ska sökanden, för det fall att [första frågan b] ska besvaras jakande och ansökan inte uppfyller de formella kraven enligt medlemsstatens lagstiftning (till exempel att det inte har bifogats någon kopia av ansökan avsedd för motparten eller att värdet av föremålet för tvisten inte har angetts), uppmanas att komplettera ansökan enligt den nationella lagstiftningen, i enlighet med artikel 26 i förordning nr 1896/2006, eller enligt artikel 9 i samma förordning?

- 3) Ska artikel 4 i förordning nr 1896/2006 tolkas så, att de krav som en penningfordran ska uppfylla enligt denna bestämmelse – det vill säga att den ska avse ett bestämt belopp och ha förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in – enbart avser huvudfordran eller avser de även dröjsmålsränta?
- 4) Ska artikel 7.2 c i förordning nr 1896/2006 tolkas så, att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, när ränta inte automatiskt läggs till enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten, jämte huvudfordran också kan innehålla yrkande om
  - a) alla räntor inklusive så kallad öppen ränta (som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med en icke med datum bestämd betalningsdag, till exempel 'från och med den 20 mars 2011 till dess att betalning sker'),
  - b) enbart de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med att ansökan lämnas in eller till och med att betalningsföreläggande utfärdas, eller
  - c) uteslutande de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med att ansökan lämnas in?
- 5) För det fall att [fjärde frågan a] ska besvaras jakande, hur ska då rättsens beslut avseende ränta i formuläret för betalningsföreläggande formuleras enligt förordning nr 1896/2006?
- 6) För det fall att [fjärde frågan b] ska besvaras jakande, vem ska då ange räntebeloppet, sökanden eller rätten ex officio?
- 7) För det fall att [fjärde frågan c] ska besvaras jakande, är sökanden då skyldig att i ansökan ange det beräknade räntebeloppet?
- 8) För det fall att sökanden inte har beräknat den ränta som yrkas till och med att ansökan lämnades in, ska rätten då ex officio beräkna denna eller ska den uppmåna sökanden att komplettera ansökan enligt artikel 9 i förordning nr 1896/2006?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 24 Den hänskjutande domstolen har ställt sin första fråga för att få klarhet i huruvida artikel 7 i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att den på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla, eller så, att den endast fastställer minimivillkor för en sådan ansökan och att alla formella villkor som inte tas upp i denna bestämmelse regleras av nationell lagstiftning.
- 25 Domstolen kommer i sitt svar på den frågan att beakta såväl lydelsen i artikel 7 i förordning nr 1896/2006 som systematiken i och ändamålet med förordningen.
- 26 Det ska inledningsvis erinras om att artikel 7 i nämnda förordning innehåller en rad krav på en sådan ansökans form och innehåll. I artikeln anges bland annat att ansökan ska göras med hjälp av ett standardformulär, vad den ska innehålla, att sökanden ska förklara att de uppgifter som lämnats i ansökan är sanna, att sökanden kan motsätta sig övergång till ett ordinarie civilrättsligt förfarande, och hur en sådan ansökan ska undertecknas.

- 27 Det är mot bakgrund av lydelsen i artikeln inte möjligt att sluta sig till att medlemsstaterna behåller rätten att ålägga ytterligare villkor avseende ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande i sin nationella rätt.
- 28 När denna bestämmelse ger medlemsstaterna möjlighet att i sin nationella rätt bestämma vissa särskilda aspekter av de krav som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla, så föreskrivs detta uttryckligen. Detta framgår tydligt av punkterna 2 c, 3, 5 och 6 i artikel 7 i förordning nr 1896/2006. Det finns däremot ingenting i den artikeln som uttryckligen eller underförstått ger en allmän möjlighet att ålägga ytterligare villkor som föreskrivs i medlemsstaternas nationella rätt.
- 29 Denna bokstavstolkning har även stöd i systematiken i förordning nr 1896/2006. Det ska därvid understrykas att en domstol ska pröva ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande enbart på grundval av de uppgifter som lämnats i ansökan. Detta framgår av skäl 16 i förordning nr 1896/2006. Vidare föreskriver artiklarna 2–4 och 6 i den förordningen, vilka preciserar vissa villkor som ställs på utfärdandet av ett europeiskt betalningsföreläggande, inte heller någon möjlighet att ålägga ytterligare villkor på grundval av medlemsstaternas nationella rätt. Dessutom framgår det av artikel 11.1 a i samma förordning att det enbart är när villkoren i artiklarna 2–4, 6 och 7 i förordningen inte är uppfyllda som ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska avvisas.
- 30 Det följer av artikel 1.1 a i förordning nr 1896/2006 att förordningen syftar till att bland annat förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar. Såsom anges i skälen 8, 10 och 29 i förordningen, inrättar förordningen – även om den varken ersätter eller harmoniserar de befintliga mekanismerna enligt nationell lagstiftning för indrivning av obestridda fordringar – ett enhetligt verktyg för indrivning av sådana fordringar för att uppfylla detta syfte, vilket verktyg ska garantera lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen.
- 31 Det nämnda syftet skulle emellertid äventyras om medlemsstaterna i sin nationella lagstiftning generellt kunde uppställa ytterligare krav som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande skulle uppfylla. Sådana krav skulle nämligen inte enbart innebära att olika medlemsstater skulle ålägga olika villkor för en sådan ansökan, utan även att förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande skulle bli mer komplicerat, ta längre tid och medföra ökade kostnader.
- 32 Därför är det endast tolkningen att artikel 7 i förordning nr 1896/2006 på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla, som säkerställer att syftet med nämnda förordning iakttas.
- 33 Vad närmare avser frågan huruvida nationell domstol, under sådana omständigheter som är för handen i det nationella målet, kan uppmana sökanden att komplettera ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande så, att den anger värdet av föremålet för tvisten i polsk valuta för att möjliggöra en beräkning av domstolsavgifterna, kan den domstolen därvid stödja sig på artikel 25.2 i förordning nr 1896/2006. I den bestämmelsen föreskrivs att domstolsavgifternas storlek ska fastställas i enlighet med nationell lagstiftning.
- 34 I detta hänseende understryker domstolen att processuella regler om fastställande av domstolsavgifternas storlek, i avsaknad av harmonisering av de nationella mekanismerna för indrivning av obestridda fordringar, omfattas, med förbehåll för villkoren i artikel 25 i nämnda förordning, av medlemsstaternas interna rättsordning enligt principen om medlemsstaternas processuella autonomi. Dessa regler får emellertid inte vara mindre förmånliga än de förfaranden som avser liknande situationer som regleras av nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller vara utformade på ett sådant sätt att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juni 2012 i mål C-618/10, Banco Español de Crédito, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

- 35 Härav följer att en nationell domstol i princip behåller rätten att inhämta uppgifter om värdet av föremålet för talan på det sätt som föreskrivs i dess nationella rätt, förutsatt att de processuella krav som är knutna till fastställandet av domstolsavgifter inte medför en orimlig förlängning av förfarandet för ett europeiskt betalningsföreläggande eller en avvisning av en ansökan om ett sådant föreläggande.
- 36 Den första fråga som ställts ska således besvaras enligt följande. Artikel 7 i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att den på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla. Den nationella domstolen behåller, enligt artikel 25 i nämnda förordning och med förbehåll för villkoren i den artikeln, sin rätt att fastställa storleken på domstolsavgifterna enligt de regler som föreskrivs i dess nationella lagstiftning, under förutsättning att dessa regler inte är mindre förmånliga än de som gäller liknande situationer som regleras av nationell rätt eller gör det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten.

Den andra frågan

- 37 Med hänsyn till svaret på den första tolkningsfrågan finns det inte anledning att besvara den andra frågan.

Den tredje och den fjärde frågan

- 38 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje och den fjärde frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 4 och 7.2 c i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att de utgör hinder mot att sökanden, i sin ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, yrkar ränta från och med förfallodagen till dess att betalning sker av huvudfordran.
- 39 Enligt artikel 4 i förordning nr 1896/2006 ska penningfordringar för vilka indrivning begärts inom ramen för ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande avse ett bestämt belopp och ha förfallit till betalning, medan artikel 7.2 c i samma förordning föreskriver, för det fall ränta yrkas på fordran, att ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska ange räntesatsen och den tidsperiod för vilken ränta yrkas.
- 40 Vad avser frågan huruvida den ränta som yrkas inom ramen för ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande ska avse ett bestämt belopp och ha förfallit till betalning i den mening som avses i artikel 4 i förordning nr 1896/2006, konstaterar domstolen att en bokstavstolkning av artikeln inte ger någon klar vägledning på denna punkt, eftersom bestämmelsen bland annat generellt avser "penningfordringar" som kan yrkas inom ramen för ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande.
- 41 Det ska emellertid understrykas att det framgår av det sammanhang som bestämmelsen ingår i, och särskilt när bestämmelsen jämförs med artikel 7.2 c i samma förordning, att kraven i bestämmelsen på att fordran ska avse ett bestämt belopp och ha förfallit till betalning inte tar sikte på räntan.
- 42 Såsom Europeiska kommissionen korrekt har påpekat, finns det nämligen ingen bestämmelse i förordning nr 1896/2006 som kräver att sökanden ska ange räntans exakta storlek i ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande. Det ska särskilt framhållas att artikel 7.2 c i samma förordning enbart föreskriver, för det fall ränta yrkas på fordran, att räntesatsen och den tidsperiod för vilken ränta yrkas ska anges. Detta framgår för övrigt av det formulär för ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande som återfinns i bilaga I till nämnda förordning.

- 43 Vad vidare avser frågan huruvida nämnda artikel 7.2 c utgör hinder för yrkanden om ränta från och med förfallodagen till dess att betalning sker av huvudfordran, konstaterar domstolen att artikeln varken kräver att räntans storlek ska anges i ansökan om betalningsföreläggande eller preciserar till och med vilken dag ränta kan yrkas.
- 44 Mot denna bakgrund ska bestämmelsen tolkas med beaktande av bland annat syftet med förordning nr 1896/2006. Såsom angetts ovan i punkt 30 är syftet inte enbart att införa en enkel, snabb och effektiv mekanism för indrivning av obestridda penningfordringar, utan även att sänka kostnaderna för ett sådant förfarande.
- 45 Det ska därvid understrykas att en tolkning av artikel 7.2 c i förordning nr 1896/2006 som berövar sökanden möjligheten att yrka ränta som löper till dess att huvudfordran betalas, inte stämmer överens med nämnda syfte. Domstolen delar generaladvokatens uppfattning, i punkt 66 i förslaget till avgörande, att om yrkandet om ränta skulle begränsas till den ränta som har förfallit när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in eller när ett sådant föreläggande utfärdas, skulle sökanden inte kunna erhålla hela den utestående ränta som löper till dess att huvudfordran betalas annat än genom att ge in flera ansökningar efter varandra. Sökanden skulle behöva lämna in en första ansökan avseende huvudfordran och förfallen ränta, och därefter en ansökan avseende betalningen av resterande ränta för perioden mellan inlämnandet av den första ansökan eller utfärdandet av betalningsföreläggandet till och med betalningen av huvudfordran.
- 46 En tolkning av artikel 7.2 c i förordning nr 1896/2006 som inte gör det möjligt att yrka ränta som löper till dess att betalning av huvudfordran sker, kan således leda till att förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande tar längre tid och blir mer komplicerat samt öka kostnaderna för detta.
- 47 För övrigt kan en sådan tolkning avskräcka sökanden från att inleda ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande och uppmuntra vederbörande att hellre använda sig av nationella förfaranden som gör det möjligt att erhålla hela räntan. Såsom framgår av skäl 10 i förordning nr 1896/2006 är det visserligen så, att det förfarande som införts genom förordningen endast utgör ett kompletterande och valfritt medel i förhållande till de förfaranden som föreskrivs i nationell rätt. För att detta förfarande ska utgöra ett verkligt alternativ för fordringsägarna, måste de emellertid kunna göra gällande samma rättigheter i det förfarande som införts genom förordningen som i nationella förfaranden.
- 48 Artiklarna 4 och 7.2 c i förordning nr 1896/2006 utgör således inte hinder mot att sökanden, inom ramen för ett europeiskt betalningsföreläggande, yrkar ränta som löper till dess att huvudfordran betalas.
- 49 De argument som framförts av den portugisiska regeringen och Förenade kungarikets regering till stöd för att bestämmelserna ska tolkas så, att ränta inte kan yrkas för den period som följer på utfärdandet av betalningsföreläggandet, föranleder inte någon annan bedömning.
- 50 Till skillnad från vad Förenade kungarikets regering har gjort gällande kan nämligen den omständigheten att punkt 7 i riktlinjerna om hur ansökningsformuläret för ett europeiskt betalningsföreläggande ska fyllas i, som återfinns i bilaga I till förordning nr 1896/2006, enbart anger möjligheten att yrka ränta som löper till dess att berörd domstol meddelar avgörande avseende en sådan ansökan, inte beröva sökanden möjligheten att även yrka ränta som löper efter detta datum. Visserligen kan dessa riktlinjer säkerligen vara till hjälp vid tolkningen av nämnda förordning, men de är endast vägledande. Även generaladvokaten har påpekat detta i punkt 86 i sitt förslag till avgörande. Riktlinjerna täcker inte samtliga fall som kan uppkomma i praktiken.
- 51 Vad avser den portugisiska regeringens argument avseende artikel 12.3 a i förordning nr 1896/2006, föreskrivs i den bestämmelsen att svaranden, i det europeiska betalningsföreläggandet, ska upplysas om det belopp som vederbörande ska betala till sökanden. Svaranden upplyses emellertid om detta

belopp inte enbart när den slutliga huvudfordran och den slutliga räntan anges i det europeiska föreläggandet, utan även när föreläggandet anger huvudfordran samt räntesatsen och den period för vilken ränta yrkas. Dessutom skulle det strida mot syftet med denna förordning, mot bakgrund av de skäl som angetts ovan i punkterna 44–46, om bestämmelsen skulle tolkas så, att det inte var möjligt för sökanden att yrka ränta som löper till dess att huvudfordran betalas.

- 52 Det ska tilläggas att bestämmelserna i förordning nr 1896/2006 inte i sig, utan stöd i den lagstiftning som reglerar det rättsliga förhållandet mellan sökande och svarande, kan utgöra rättslig grund för yrkanden om ränta som löper till dess att fordran betalas. Eftersom förordning nr 1896/2006 endast reglerar den processuella aspekten av mekanismen för betalningsföreläggande, ska nämligen alla frågor som avser materiell rätt, inbegripet frågor om typen av ränta som kan yrkas inom ramen för detta förfarande, även fortsättningsvis i princip regleras i den lagstiftning som är tillämplig på det rättsförhållande mellan parterna som gett upphov till fordran.
- 53 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den tredje och den fjärde frågan besvaras enligt följande. Artiklarna 4 och 7.2 c i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att de inte utgör hinder mot att sökanden, i sin ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, yrkar ränta från och med förfallodagen till dess att betalning av huvudfordran sker.

Den femte frågan

- 54 Den hänskjutande domstolen har ställt den femte frågan för att få klarhet i det sätt på vilket formuläret för ett europeiskt betalningsföreläggande, som återfinns i bilaga V i förordning nr 1896/2006, ska fyllas i om svaranden åläggs att till sökanden utge ränta som löper fram till betalningen av huvudfordran.
- 55 I nämnda formulär finns en horisontell rad, med rubriken "Ränta (fr.o.m.)", som är uppdelad i tre vertikala kolumner med rubrikerna "Valuta", "Belopp" respektive "Datum (dag, månad, år)".
- 56 Såsom framgår av skäl 11 i förordning nr 1896/2006 bör förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande i största möjliga utsträckning bygga på att standardformulär används, för att underlätta handläggningen och möjliggöra användning av automatisk databehandling.
- 57 Eftersom formulären är utformade med avseende på de situationer som det är mest sannolikt att de uppkommer i praktiken, är det emellertid så, att under sådana omständigheter som de som är för handen i det nationella målet – där formuläret för ett europeiskt betalningsföreläggande inte uttryckligen föreskriver möjligheten att ange att svaranden är skyldig att till sökanden erlagga ränta som löper till dess att kapitalbeloppet betalats – måste formulärets innehåll anpassas till de särskilda omständigheterna i målet, så att berörd domstol ska kunna fatta ett sådant beslut.
- 58 Formuläret för ett europeiskt betalningsföreläggande ska därför fyllas i på ett sådant sätt att svaranden dels säkert kan utläsa det beslut som förpliktar vederbörande att till sökanden betala ränta som löper till dess att kapitalbeloppet betalats, dels klart kan identifiera räntesatsen och från vilken dag ränta har yrkats. I den mån som dessa krav iakttas kan den nationella domstolen konkret bestämma hur formuläret ska fyllas i.
- 59 Till exempel kan den nationella domstolen, i formuläret för ett europeiskt betalningsföreläggande, ange valutan i relevant kolumn, räntesatsen i kolumnen med rubriken "Belopp" och i kolumnen med rubriken "Datum (dag/månad/år)" precisera att svaranden är skyldig att utge ränta från och med en viss dag till dess att betalning sker av huvudfordran.
- 60 Den femte frågan ska följaktligen besvaras enligt följande. När svaranden åläggs att till sökanden utge ränta som löper fram till betalningen av huvudfordran, behåller den nationella domstolen möjligheten att konkret bestämma hur formuläret för ett europeiskt betalningsföreläggande, som återfinns i

bilaga V till förordning nr 1896/2006, ska fyllas i, under förutsättning att det sålunda ifyllda formuläret gör det möjligt för svaranden att dels säkert utläsa det beslut som förpliktar vederbörande att utge ränta som löper fram till betalningen av kapitalbeloppet, dels klart identifiera räntesatsen och från vilken dag ränta har yrkats.

Den sjätte, den sjunde och den åttonde frågan

- 61 Med hänsyn till svaret på den tredje och den fjärde frågan saknas anledning att besvara de andra frågor som har ställts.

Rättegångskostnader

- 62 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande ska tolkas så, att den på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla.**

Den nationella domstolen behåller, enligt artikel 25 i nämnda förordning och med förbehåll för villkoren i den artikeln, sin rätt att fastställa storleken på domstolsavgifterna enligt de regler som föreskrivs i dess nationella lagstiftning, under förutsättning att dessa regler inte är mindre förmånliga än de som gäller liknande situationer som regleras av nationell rätt eller gör det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten.

- 2) **Artiklarna 4 och 7.2 c i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att de inte utgör hinder mot att sökanden, i sin ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, yrkar ränta från och med förfallodagen till dess att betalning av huvudfordran sker.**
- 3) **När svaranden åläggs att till sökanden utge ränta som löper fram till betalningen av huvudfordran, behåller den nationella domstolen möjligheten att konkret bestämma hur formuläret för ett europeiskt betalningsföreläggande, som återfinns i bilaga V till förordning nr 1896/2006, ska fyllas i, under förutsättning att det sålunda ifyllda formuläret gör det möjligt för svaranden att dels säkert utläsa det beslut som förpliktar vederbörande att utge ränta som löper fram till betalningen av kapitalbeloppet, dels klart identifiera räntesatsen och från vilken dag ränta har yrkats.**

Underskrifter